

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Aabenbaring, Konst og Vidskab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 259. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_312_10-txt-shoot-idm1219.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Hvad vi skal komme til at begribe, maae vi kunne forfølge til sin Oprindelse, thi først der lære vi at kiende Aarsagen i Virkningen, og paa Konz60stens Fødsel maae vi da fæste Øie. Det ældste Konst-Værk er unægtelig Verden og Mennesket, men det er, som man maa indrømme, et Værk af guddommelig, ei af menneskelig Konst. Imidlertid er det her vi faae fast Fod i Konstens Rige, thi her aabner hele Tiden sig for os, som et stort *Skole-Aar*, hvori der hverken kan, eller efter Mesterens Hensigt skal, læres noget Nyt, men hvori Konst-Værket skal lære at forstaae sig selv, og da begribe sig i *Ham*. Mennesket er Hovedet for det Hele, og hans Liv skulde da være et historisk Cursus, ved hvis Slutning han, som Professor i Historien, creeredes til Doctor i Theologien, og heraf følger, at i Guds Øine gjælder intet andet Studium end det historiske for Videnskabelighed; men heraf følger ogsaa, at hvad vi kalde Aabenbaring og Konst kun er en Lignelse af den Guddommens Aabenbaring, som Verden forudsætter, og Skaber-Konsten, som den udtrykker, altsaa en billedlig Gientagelse deraf i Mennesket. Vi have før anmærket, at *Ordet* nødvendig maa være *Midleren* mellem Gud og Verden, som mellem det Evige og Timelige, da det oprindeligt er Guds evige *udtrykte* Billede, og kan, ved at sænke og hæve sig, og dele sin Kraft i Røsten, frembringe forskellige og timelige Ting, der, efter et vist Omløb atter forene *sig*, og vende 261saaledes *vitterlig* tilbage til deres Udspring. Vi har ogsaa bemærket, at naar det skulde skee, da maatte Skaber-Ordet i det Timelige berede sig en Forenings-Punkt, hvorover det svævede, og hvor de adspredte Kræfter vare samlede i et Liv, bekvemt til at udvikles i Ordets oversvævende og giennemviftende Aand, samt at Mennesket ustridigt er denne Forenings-Punkt: *Skabningen i Guds Billede og efter Hans Lignelse*. At begribe sig, *som en saadan*, det er da Menneskets timelige Kald, men han maa for *sit* Øie og for *sin* Følelse først *betegne* og *udtrykke* hvad han er, før han kan *begribe* det. Han maae see sig i Skaberen og Verden i sig, og, efter dette Syn udtrykke Skaberen i sig, og sig i Verden, da først kan han begribe sig i Skaberen, og Verden i sig.